

Ko Tu šodien domā? Kā Tu šodien jūties? (Šis numurs veltīts Tev un man)

KAD es mācījos I. kursā, nomira Staļins, kad studijas gāja uz beigām, notika PSKP 20. kongress. Šie divi punkti lielā, ja ne izšķirošā mērā noteica visas manas dzīves trajektoriju, un nevis Universitāte, bet gan pats laiks, kurā es studēju, ir mana istā ALMA MATER.

Kā es tagad saprotu, tieši laiks ir bijis noteicošais manā dzīvē. Visu mūžu esmu tiecies pēc saskaņas ar viņu, tikai ne kā kalps, kā partneris, neatsakoties no sevis, nepazaudējot sevi kā personību. Tā nebija apziņa vai lepna pozīcija, nekāsa tamlīdzīga, drīzāk jau vispārastākais pašsaglabāšanās instinkts, kas attiecās gan ne tikai uz miesu, bet arī uz dvēseli. Tieši tas mani atturēja no inženiera un virsnieka likteņiem, ko izvēlējās lielais vairums manu klases biedru, un radīja niebumu pret jurisprudenci laikā, kuram bija vajadzīgi tikai vergi un kalpi.

Toties instinkts neprotēja pret manu muļķīgo aizraušanos ar humanitārajām zinātnēm, kuru prestižs sabiedrībā tad bija tuvu nullei, tāpat kā iespējas ar to palīdzību sasniegt kādus sociālā stāvokļa augstumus. Taču ar to palīdzību bija cerības saglabāt sevi, jo tās pavēra iespējas «emigrēt» no pazemojošās ikdienas īstas cilvēciņas un garīguma pasaulē. Studiju gadu nepārtrauktais, kaut gan ar mācību procesa prasībām gandrīz nesaistītais, saspringtais dialogs ar cilvēces dižgarim veidoja pamatas personības leksējai neatkarībai, neļāva valrs nekad pasīvi iegaumēt nevienu jebkuras autoritātes vārdā pausto apgalvojumu. Man ir obligāti jāpārliecinās, vai un cik tas ir pamatots...

... Gribēju turpināt tāda pašā garā, bet pārlasīju un sapratu, ka, stāstot par sevi, pilnīgi nepamatoti nodaru pāri citiem, tiem, kas izvēlējās vai kam mācās izvēlēties citu ceļu. Man prātā nenāk apšaubīt viņu cilvēciskās kvalitātes. Man tikai šķiet, ka humanitāro profesiju pārstāvējiem gan Staļina, gan Brežņeva laikos, precīzi izsakoties, — visos laikos ir vieglāk saglabāt sevi un uzturēt cilvēciņu kā citiem viņu laikabiedriem. Taču reālajā dzīvē gadās visādi: ir ķimiklis Jānis Stradiņš un ir... (te katrs var ierakstīt savu kandidātu, izvēle diemžēl nav no mazajām).

Cik svarīgi bija jau I. kursā tikties ar antīko literatūru, kaut vai tāpēc, ka Juvēnāls man uzdāvināja bausli visam mūžam. «Un ja tu vari to izturēt, tad tā tev arī vajag!»

Universitātes gadi bija vienīgi manā mūžā, kad es īsti varēju nodarboties pats ar sevi: pietika gan saprāta, gan laika. Pirms tam vēl pagrūti ar saprašanu, bet pēc tam vairs nekad nav brīva laika.

Ko es sapratu par studiju gadiem? Ka jādzīvo saskaņā ar sevi, saskaņā, ja vien iespējams to savienot, ar laiku, nekad nemeklēt savas rīcības attaisnojumu citu rīcībā un neļauties nekādām ilūzijām. Dažkārt man tas izdevās, dažkārt ne, taču ne jau tāpēc, ka studiju gados izstrādātie bausļi būtu izrādījušies nepareizi...

ABRAMS KĻOCKINS

Saskaņā ar LU Padomes 18. decembra lēmumu **PIEKTDIEN, 22. DECEMBRI PL. 9.30 VIRS LU GALVENĀS ĒKAS TIKS SVINĪGI PACELTS SARKANBALTSARKANAIS KAROGS.**

Aicinām visus piedalīties.

LTF LU nodaļa

Jūs mani nemīlējāt tā,
Lai atvērtos es jums kā grāmata.

KĀPĒC ES TAGAD NEMĀCOS

Tu esi grāmata. Es esmu grāmata. Jebkurš no mums ir grāmata. Cits alzraujošs, cits interesants, cits gudrs. Atšķiršu dažas lappuses no grāmatas, kurai uz vāka ir Ojārs Reikters.

Pārbaudīt savas spējas, tas ir katra cilvēka pienākums. Ar godīgu attieksmi pret tām sevi un godīgu attieksmi pret sabiedrību. Tas ir arī studiju uzdevums. Katru jaunu cilvēku novest pie atziņas, pie jautājuma, kādas ir manas pašreizējās spējas. Pārbaudīt tās pilnībā. Alzejot līdz galam. Praksē.

Teorētiski mēs varam visu. Iespējas ir neleroģezotas, vajag tik tās izmantot. Tā tas ir līdz prakses sākumam. Jebkurš līdzjutējs, protams, zina labāk kā bijis jāspēle.

Universitāte ir tam domāta, lai katrs, kurš to vēlas, varētu šīs spējas palielināt. Sēžot lekcijās citīgi visu pierakstījāt? Tā ir tikai teorija.

Maz ir to cilvēku, kam Universitāte ir mājas. Kurš no ciemiņiem sāks uzgaidāmā telpā visu reorganizēt? Lūk, redzu, jau oponenti slēnas kājās. Tomēr, vai tad students nav ciemiņš? Man, kamēr vēl nebija izvējota tīcība P. Stučkas universitātei, nāca prātā murgaina ideja — izveidot savā fakultātē «pasīvās atpūtas centru». Sarunvalodā — gujamistabu. Pēc kā izskatījās students, kuram obligāti jābūt klāt lekcijā pēc nakts, kura nav pavadīta starp diviem palagiem? Nelaiemes čuplņa. Sagumusi uz galda. Daža pat krācoša. Sakiet, ko darīt pieklājīgam pasniedzējam? «Ejiet, izgulieties!» Bet studentam nav laika braukt līdz gultai un atpakaļ. Ja viņš varētu noiet pārdesmit soļus, iesēsties kolosālā zvilnī, pēc divām, trim stundām viņš klausās lekciju un atceras to kaut pēc gada. Un pēc pieciem gadiem viņš saka: «Universitāte es jutos kā mājas». Jo tās arī bija mājas. Tas ir kods. Veselas sistēmas simbols. Sistēmas, kuras galvenais uzdevums ir — ļaut atpūsties. Ja students apmēram astoņas stundas strādā ar smadzenēm, tad pabūt «mājās» ir vienkārši nepieciešams.

Te ir pagrieziena. Tomēr jāsāk runāt par mācīšanos. Tā ir tā pati strādāšana ar smadzenēm. Vai 8 h? Nē. Strādā tikai uz izdzīvošanas instinkta pamata: izsauks pasniedzējs vai neizsauks. Mani, kādu citu. Un, ja garām, tad ir «U-ū», gluži kā skolā. Jaunie studentīņi — fuksiņi — nejut atšķirību — skolnieks — students. Ar prātu varbūt jā. Bet ar sirdi — nē. Kamēr tā nejut vajadzību, tikmēr prāts tur augšā var spirināties. Tad nevis pasniedzējam vajadzēs prasīt: «Nu, ko tad jūs vēl gribējāt dzirdēt?», bet students prasīs: «Ko jūs vēl varat pastāstīt?»

Un man liekas, vecāko kursu studentiem būtu jānosaka, ko vajadzētu mācīties pirmajiem, otrajiem. Padomājiet, tas vedotu to saikni, kas pašreiz trūkst. Mūsu ir maz. Un tomēr mēs dzīvojam vientuļi un sveši. Katrs gāj kalnus, tomēr tie ir maziņi pauguriņi. Vajag kaut domās uzkāpt Tibetas kalnos, tad to saprot. Tad kā siki putekļi, ar aci tikai prožektorā redzami, liekas cilvēku nesapratne, liekulība, meli, klačas, neticība, nenovīdība, kuri mūs un kurus j mēs diendienā liekulība, meli, klačas, neticība, nenovīdība...

P. S. OJĀRS, žurn. spec. 4. k. students, kopš 1989. gada aprīļa, Universitāte nemācās. Pagaidām.

* * *

VALDIS ATALS — sevi brīvs un ārēji laudim atvērts cilvēks. Dzejnieks, folk-mūziķis, gleznotājs, kurš ar brāli Jāni un vēl kādu braukā pa Latviju restaurēdami bijušās un reizē par tagadējām izpildkomitejām pārvērstās muižas, retumis baznīcas, dziedādami un dažus labus «normālus» laudis brīnēdami. Reiz mācījies arī Mākslas akadēmijā...

— Pirmīt Tu sacīji kā smejojies — stagnācijas laiki — zelta laiki...

— Es neuzskatu, ka šim laikam būtu lielākas pozitīvas izpausmes kā tam pašam tālajam, mīļotajam stagnācijas laikam. Jo tie, kas vakar bija patiesības pozīcijās, tur arī šodien ir, tikai viņiem ir piepulcējies liels pūlis ļaužu ar sirdsapziņas protēzēm. Runājot par perestroiku un stagnācijas periodu — katram laikam ir savi garī matī un savas garās mēles. Arī šodienas pārkārtošanās laikam ir savas maskas, garās mēles un sava politiskā būtūtērija.

— Tev ir tikai trīsdesmit deviņi gadi, es ceru, ka atceries to laiku, kad mācījies Mākslas akadēmijā un es gribu saprast, kāpēc Tu to nepabēdīji? Vai tas apliecina Tavu disidentismu?

— Redzi, tam nav bijuši nekādi politiski, tikai individuāli cēloņi. Cilvēka traģēdijā nav politisku, ir tikai individuāli cēloņi, pieņemsim, cilvēka temperaments, patiesības mīlestība pārsniedz tā laika sabiedriskās normas.

Politika — politika ir laika izpausme, cilvēks ir mūžības izpausme. Es nekad neesmu bijis politisks. Un cilvēki pārspīlē. Vai tas cilvēks, kurš atzīst patiesību ir politisks, apolitisks vai kādā citā veidā formulējams? Es domāju, ka ne. Cilvēks, kurš pauz patiesību ir tikai cilvēks ar saviem patiesības kritērijiem. Un, vai viņu vērtē par politisku vai apolitisku, tas ir konkrētās valstiskās situācijas stāvoklis, jo es uzskatu, ka politika ir valstiska reliģija, kurai bieži vien piespiež ticēt ar varu.

Kas attiecas uz izglītību — visos laikos pastāvējusi latviešu tiece uz to. Ar domu — nu tev ir diploms, nu tu esi augstā kārtā — tas ir vēsturiski iestrādājies.

Un tad pēkšņi viens otrs atskārta, ka diploms ir fetišs — aizsegs. Šai ziņā es nebiju izņēmums. Tāpēc arī atteicos no šādas aplikācijas. Jo diploms nedeļa neko — ne naudu, ne izglītību, praktiski neko. Diploms un arī izglītība ir nācijas mazvērtības kompleks. Tomēr šodien es varētu pastrīdēties ar jebkuru filologu. Dēļ savas konkrētās literārās pieredzes, dēļ laudim, ar kuriem esmu sastapies, dēļ kā esmu ieguvis savu izpratni par valodu un dzeju. Ar filologu es varētu strīdēties pat konceptuāli, neraugoties uz viņa izglītību un ne jau tāpēc, ka man būtu vēlēšanās pierādīt to, cik niecīga ir šī izglītība, bet cik niecīga ir pati attieksme pret izglītību.

— Tas tiesa, jo vairāk tādēļ, ka, manuprāt, palielinājies to studentu skaits, kuriem augstskolas beigšana un diploma iegūšana ir pašmērķis nevis leksēja nepieciešamība.

— Bet šai lietai ir arī otra puse, un tā ir tāda, ka izglītībai mūsu valstī nav savas vietas. Jo sociālajā struktūrā vajadzēja visam būt kā biznesā — pakārtotam. Mums nav pārkārtots nekas. Mums ir mafija — politiskā mafija, valdības mafija, industriālā mafija un militārā mafija. Un vēl noziedzīgā mafija. Un tālāk ir pilsoni, vēl tālāk intelligences. Mums sabiedrība ir tik haotiska, tik ekonomiski nesakārtota, ka izglītībai ir absurda loma.

EVĪJA ROZENLAUKA,

žurnālistikas specialitātes nekl. I kursa studente

P. S. Valdīm pieder arī gads čekas cietumā, trīs — aiz Polārā loka un vārdi: «Es zinu, ko nozīmē krievu konvojs, ko nozīmē lāģeri apšaušana».

Gods, prāts un sirdsapziņa

Torit kāds tāpat no pannas steidzīgi ēda savus brokastu kartupeļus, nervozos māmiņas stīvējās, lai saģērbtu samieģojušos bērņeļus, bet sabiedriskajā transportā pasažieru mēteļi kārtējo reizi palika bez pogām. Vārdu sakot, tas bija parasts darba dienas rīts tiem pilsoņiem, kuriem nepledereja privātās dienesta mašīnas ar specinformācijas telefoniem salonos. Tādēļ viņi nevarēja zināt, ka nu jau vairākas stundas visas pasaules labie cilvēki vienojušies kopīgā smeldzē. Viņi to nevarēja zināt arī tādēļ, ka vairums no rītiem dzer ekstrāsensa Cumaka enerģizēto televīzijas ūdeni un klausās «visoperatīvāko», «visobjektīvāko» informācijas avotu — programmu «Majak» (melīgajām rietumu raidbalsīm, tai skaitā arī Latvijas radio rīta ziņām, parasti neuztīcas).

Kamēr Padomjzeme līdz 15.45 vēl bezrūpīgi žāvājās, Latvijas pilsoņiem šis bija jau sēru rīts. Arī — atmiņu rīts: par Maskavā notikušo un notiekošo.

Vientuļš, vecs vīrs, izmisīgi žestikulēdams runā atslēgtos mikrofonos. Aizkaitinātu valstsvīru un satracināta pūļa priekšā. Viņam ir «nepareizi» nostādīta — klusa un lēnīga balss. Kremļa mikrofonu to nepanes, jo domāti vīriem ar varenajām plaušām un politrūku rīklēm. Smīnī un neiecietība zālē. Ak, Dievs, kāds «ragaviņu» sindroms! Ar kādu prieku šie vecākie brāļi aizvilktu uz mežu savu veco TEVU! Nāk prātā vēl kāda paralele.

Droši vien, izdzirdot Ničses vārdu, šai murdosajai publikai uzmetas zosāda ne tikai uz stilblēm, bet arī uz viņu biedru kartēm. Protams, šie laudis taču nav lasījuši paša Hitlera «beletristiku». Un tomēr, šķiet, ka savās partijās augstskolās, paralēli marksisma-jepinisma klasiku darbiem, tie studējuši arī pārcilvēka teoriju. Jo:

... Dažs labs top arī savām patiesībām un uzvarām par vecu; bezzobu mutei nav vairs tiesību uz kuru katru patiesību.

Tā runāja Zaratustra un tādēļ — pardon, Andrej Dmitrič, vācieties nost no tribīnes!

Taču par spīti Kremļa klaķieriem, Saharovs raujas pie mikrofoniem. Runā. Un ne vienmēr to, kas patik tiem, kuru rokās vara atslēgt mikrofonus. Ģenerālsekretārs nervozā. Viņa sejas izteiksme liecina, ka šis vecais akadēmīķis jāpārdzīvo kā tāda dabas katastrofa, kas nākusi pār Kremļa torņiem. Nu tas ir garām.

15. decembrī kongress bija ar mieri ziedot Andrejam Saharovam veselu klusuma minūti. Tikai dienu iepriekš dažas sekundes likās par daudz, lai uzklautu sirmo vīru līdz beigām.

Gluži nesen ar funkcionāru svētību uz transparentiem pindzelēja: partija — mūsu gods, prāts un sirdsapziņa. Taču jums nav taisnība, Jegor Ligačov, Anatolij Lukjanov, Arnold Klaučens! Diemžēl, arī jums, Mihail Sergejevič. Partija pret šīm vērtībām ir absolūti imūna.

Mūsu gods, prāts un sirdsapziņa ir un būs Andrejs Saharovs. Arī te — Latvijā.

IVETA MEDIŅA

ANGADA TOSC

mēs viņi
no janvāra
pār galām/samulāji
un maģiskā
un pārveidoti laika zīpas
un tauti
kā rūnas skājas
izbāz ausis, plaušas
vienu
es arī tabos
un meloju
kā parādības nesajustās
un piekritu
mēs izmirim
un arī glāzes piekrit
dzina

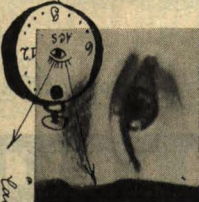
Andis MEISTERS

ATMIŅĀ

A. M.

Kopš es vairst
nerakstu uz namu sienām
savu paņiņu vārdus
un nezogu
pie pieminekļiem liktus ziedus
ko viņam dāvināt
kopš es vairst netekāroju
savu draugu mīļākās
un nekūstu
no kairta vēlīga smaida
kā cukurgrauds uz mēles
kopš nerādu
nāvei vairst durvis
un nevairst
no viņas raujajiem glāstiem
es plīnībā piederu
vienīgi viņai
un par savu dzīvību
man nav nekāda
pamata vairst
baldīties

starp vecām dzelzceļa biļetēm
glāžu un dakšīgu šķindām
piesmekotiem okiem
pilsētas burzmi
un kapakmeņu rindām
kā apšušu monētu
uzardīju arī
raudāšos sīvēlītes augumu
griebeju doties atpakaļ
noglāstīt viņas vairstus
aplīkē rokas ap pleciem
un cieši piespiest sev klāt
tikai ceļu
vairst nespēju atcerēties —
gūzi trakam jāpaliek

šķēks ir laurenis
pārsaulis pirkstos
un vīlīs un noslēpumainie
vārdi
kā nak viņai ausis
Iraisa sēkstu
pāks viņš
nāvgi slims ar nemirstību
baltāja lapa
lēsi domas
un buras
viņai aiz labpatikas
pirkti saveikas dūres

Ziņurds SKABARDIS

Mozele Vidustaiku motīvs

bez tilla upe gar celni
dienā zilzāja pila
vakara, vakara, vakara
Kas ir tas, kas...
tur dienā...
tur ērmīgā krasta...
vakara, vakara, vakara
baltā dienviete nes savus bērnu
dienā nevar no upes pat saredzēt
kokus drēbes un malzi tai vieta
tikai vakara, vakara, vakara
gaisā blāzmo kā liecma kā lietū
pāri tumsajiem viņa kalniem
dejo gaisma, zāļa un silta
vakara, vakara, vakara
vakara upe mei tilla

A. M.

Ik ritu
man uz pleciem
atzmēg pelēkās pūces
Ik dienu
man no plaukstām
vāveres riekstu kodolus lasa
Ik nakti
man pie kājām
peju ķēniņi apspriedes riko
vēl ilgi man krūtīs
pulkstenis tikšēs
neuzvilks

A. M.

uz tavas plaukstas es paveros
kā strazds uz zāļa ābelzāra
uz tavas plaukstas māju ceļu
un bļakus viņai aku roku
sīkoti sīkoti plādzīkoku
uz tavas mazās plaukstas stādū
dziesmiņu kā svires bērnu
zilā gaisā traukties laižu
un silti smaržo tava plauksta
kā maizes kļaiņš tikko cepts
un mūžam spīrgta tava
zemtē mana dzimtā plauksta

B. K.

Andris AKMENTIS

Dzejoļis, banāls kā pati dzīve

kopmītu ledusskapis
gastronomiskie sapņi
kuros pa naktīm sīcinās
sadzīves kucēni akil
kopmītu ledusskapis
tramigle pieskārieniem
šķiet ka mūs novēro kāds
nehaidīds

mēs esam vienl
kopmītu ledusskapis
garāmskrieņoši bari
katrs

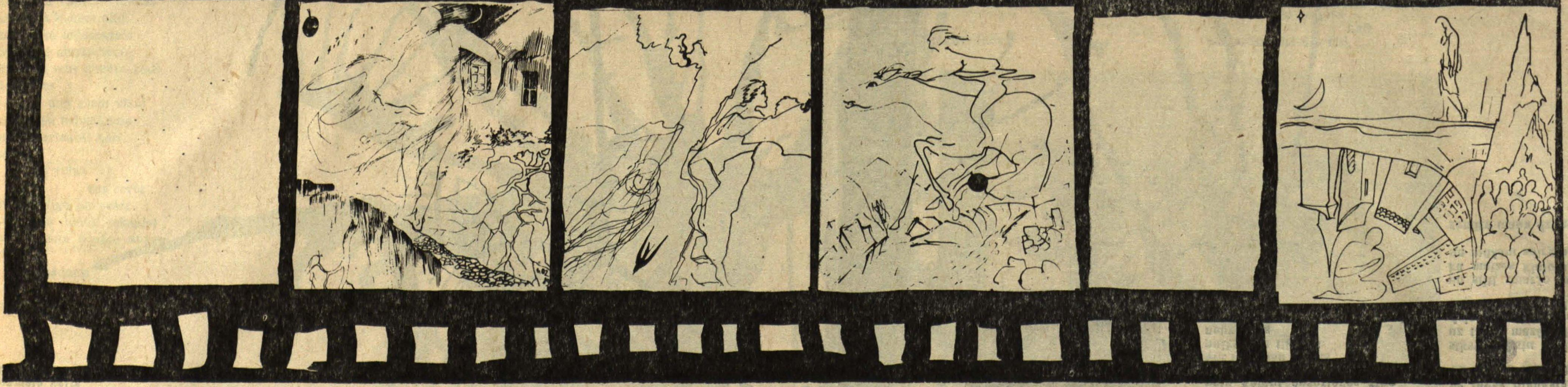
kas vēlas
var cerēt
uz mākslīgu pavasari
kopmītu ledus (skapis)
uzdves man nōpātu aukstū
al
nedomādams
es uzlieku
tavam vēderam plaukstu

Mēs esam tumsa
uz stāvi
uz alu
Mēdini pelnus
aplūkojam tintoju istabu
pelnu bār
mums noglīti tums

vējš noglāsta nekānīgi
vīpa sāk smaldīt
ka dzīest
tu esi nostājusies
arš vairs to patēiks
parāzām sārtajos rītī

kad man iet burvīgi es neskatos uz augšu
kā ragavas slid garām viss ko zinu
es zemē leduros un domāju ka augšu
un labi klājas man es neskatos uz augšu
un saubas sevi klusi sadedzīnu

...es izeju pagalmā/pagrābju spožāko malduguni/un kā gruzdošu ogli/savā izdzisušajā dvēselē/iesviežu

1. Kāpēc Tu mācīties akadēmijā?
2. Ko Tev nozīmē akadēmija?
3. Ko Tev nozīmē mācības, (Dzīve) akadēmijā?
4. Ko Tev nozīmē šis Laiks?
5. Vai tas ir Tavs Laiks?
6. Kas notiek (kādas sajūtas) ar Tevi (Tevi) šodien?
7. Kas notiek Tavā Laikā?
8. Vai, Tavuprāt, Laiks ir daļams: viņu, tavs, mans...
- Toreiz (pirms gadiem desmit), tagad?
9. Tu un Tavi laikabiedri: draugi, kolēģi, skolotāji, garām-gājēji...

1. Tā vajag.
2. Vieta, kur varu iemācīties daudz ko no tā, ko gribu iemācīties.
3. Neatņemama mana Laika sastāvdaļa.
4. Šis Laiks ir tikai mirklis ceļā uz Mūžību. Tas ir mums atvēlētais Laiks, dzīvojot miesā uz zemes un kurš godam jāpavada, lai tu nebūtu izstumts Mūžībā. Šai Laikā esam trimdnieki ceļā uz mājām — uz Mūžību.
5. Izprotams — man tas ir dots, neatkarīgi no manas gribas un man ir jāapzinās tā nozīme un izšķirošā loma Mūžības iemantošanā.
6. Šodien man ir laimīga sirds, jo redzu, ka par spīti postam (gan taustāmajam, gan redzamajam, gan tam, kas cilvēkos) apkārt ir tik skaisti.
7. 9. Manā un manu vienaudžu Laikā notiek daudz kas tāds, ar ko nekad nevienai paaudzei nav nācies sastapties. Ir izjaukta mūžsenā dzīvības aprites sistēma, kas vēl turējās, 20. gadsimta sākumā — cilvēks dzima, pats radīja pēcnācējus, un tad kā lapa atrāsa no šīs zemes. Mūsu Laikā — pēcnācēji valrs prātam nešķiet loģisks un pareizs cilvēka turpinājums, jo — skati-

simies reāli — tas, kas notiek ar Zemi ekoloģijas ziņā, ir neatgriezenisks process. Un tikai 20. gadsimtā, mūsu Laikā mēs varam apjaust, kāda jēga ir sen, jo sen rakstītajam: «Laika galā... svētīgas būs tās krūtis, kas nav zidiņš». Tavs prāts to saprot, bet tavi jutēji kliež un atsakās pieņemt realitāti.

Mana Laika cilvēkiem pirmajiem kopš pasaules radīšanas nākas cīnīties ar sevi šādā aspektā, t. i., tiem, kuri apjēdz, kas notiek, kuri nav sev aizspieduši acis un ausis, un kuru apjēgtā un apzinātā pasaule nesniedzas tikai ar roku sataustāmā attālumā.

Tas arī ir mans kritērijs, vērojot un vērtējot laikabiedrus, izvēloties draugus.

Vairums cilvēku skali griežas visi vienā virpulī — griežas, lai rastos ilūzija, ka viņi kaut ko dara, skali — lai nedzirdētu patiesību.

8. Katram cilvēkam ir dots savs Laiks un daudzējādā ziņā tikai no viņa viena atkarīgs, kādam būt viņa Laikam — vai viņš spēs tam pacēties pāri, ar skatu uz Mūžību, vai ķersies pie tiem, kas slikt sava Laika sekļāi pelkē un nosliks arī pats.

Vai Laiks ir daļams — Toreiz un Tagad? Zogam ar tādiem pašiem pānkumiem gan zem vienkrāsaina karoga, gan zem stripaina... Un tā būs, kamēr neapjēgsim: tas Laiks, kas man dots, ir — manējais, neatkarīgamais, izšķirošais un es nedrīkstu ne pats to notralpīt, ne ļaut citam, kas pats jau netirs. Visi citi kritēriji, atskaites sistēmas un vērtību mēri agri vai vēlu izrādās maldīgi un ilūzijas, joģas un sabruk, bet absolūti, nekad nemanīgā mūsu Laika mēraukla ir vienīgi — skats uz Mūžību.

DZINTRA NAGLE,
III kurss, interjera nodaļa

1. Bet kāpēc es mācos...
2. Laika posms.
3. Bet vai nozīmē?

4. Mirklis, kurš nerūs, ja tiek kopts, dzīvots.
5. Tuvāk pie Leonardo. Viņš neēda savus mazākos brāļus un māsas.
6. Mīlestība dara mani akl.
7. Karš. Manevri. Ciņa ar sevi.
8. Gan daļams, gan nē, gan toreiz, gan tagad...
9. Ļoti negribas būt apraktam ārpus kapsētas!
Cilvēki — tas ir kolosāli.
Liekas, ka mīlu savu kalniņu.

1. Чтобы научиться учиться. И еще из любопытства: эксперимент над собой.
2. Академия — это зеркальце жизни. Непонятные мне люди.
3. Жизнь в академии? Это театр. Благополучия. А я, наверное, из цирка. А режиссер сбежал.
4. Время многоточий...
5. Мне до Моего времени еще очень далеко.
6. Перед забором. Смотрю через дырочку. Очень интересно.
7. Человека сильно обидели, и пока он очень жалеет себя. Ищет максимального удобства. Его грызет червь сомнения... А в принципе, все как всегда — бессмертный Шекспир: «Быть или не быть»...
8. Время разделили люди. Каждый из нас может сделать значительным свое время. Все, что находится в черте прошлого, — оди-

наково далеко. Трудно вообразить себе жизнь иначе: только люди — живое доказательство того, что были и другие времена...
9. Мои современники — поражаются многообразию, радуюсь себе подобным. Не люблю довольных и недовольных. Больше всего ценю увлеченность и самозабвенность.
Она: «Что-то горелым пахнет...»
Он: «Это я горю».

Катерина ГРЯЗЕВА,
III курс, графика.

KADA SLAVENA AKTIERA (NAKAMA) VESTULE KADAI SLAVENAI ZURNALISTEI (ARI NAKAMAJAI)

Grūti Tev būtu ko jēdzīgu pastāstīt par konservatoriju, jo tur apgrozījies tikai pāris gadus. Tagad, nu jau otro sezonu mūsu kursam ir pašiem savas telpas bijušajā Padomju bulvārī.

Konservatorijā/parasti pulcējas vienkopus jaunieši, kurus pārsvarā apvieno kopīga doma — kļūt par Lieliem Māksliniekiem, Jāatzīst, dažiem tas arī ir izdevies. Tur notiek dažādas tīri specifiskas nodarības, kas kaut kādā veidā varētu tuvināt viņus šim mērķim, bet, lai neatrautos no zemes, tad arī kaut kas ikdienišķāks. Tā sauktie studenti palasās vienā otrā vēsturē, atceras vidusskolā mācītās valodas vai ievīngrinās jaunās, nerunātās. Uzzin šo to jaunu par raž, līdz, un raž, spēku vētralinajām attiecībām. Interesenti noskaidro sīkākas ziņas par septiņpadsmitā gada Lielā teātra aizkulisēm. Kā arī, kas būtu jādara pēc kodolsprādziena. Sliktāks stāvoklis esot, ja kas notiek Ventspilī vai šepat Olainē, tad, mūķot no vēja, var palīdzēt tikai kājas.

Par k. vēl varētu piebilst, ka tai nav studentu vienību. Zināms racionāls kodols ir — vismaz viena augstskola nenodara zaudējumus mūsu tautas salmniecībai.

Tu vēlēties zināt arī šo to par mūsu kursu? Mēs skaitāms Nacionālā teātra kurss, bet visi mēs, protams, tur neesam vajadzīgi. Pēc neoficiālam ziņām, teātris ņemšot tikai piecus (kurus?). Kursā esam četrpadsmit. Desmit ir viņi, bet pārējās — viņas. Vispār kurss ir ļoti normāls. Nav jau tā, ka viens bez otra dzīvot nevarētu, bet svarīgi, ka netraucējam dzīvot. Visi mēs esam, zināmā mērā, brīvi cilvēki un necenšamies ierobežot viens otra interesi. Galvenais, ka netraucē citi citam darīt to, ko sauc par strādāšanu un lielajā vairumā, ja mērķis un līdzekļi kaut kā sasniegšanai ir abpusēji (trīspusēji, savstarpēji) pieņemami, tad arī palīdzam viens otram. Grūtāk ir bez vadības no augšas (bez režisora) vienoties kopējā dziesmā, bet mazākās grupiņās — katrā laikā un jebkurā sastāvā.

Par laiku? Vai šis ir mans Laiks? Nu, kā lai Tev to pasaku? Es domāju — protams, ja jau reiz es esmu dzimis šeit un šajā laikā. Kādreiz saka, ka «viss priekšā», citreiz, ka «viss garām», bet šodien? Un es domāju, ka šodienā nav tā garlaicīgā. Sentence «viss plūst, viss mainās», ne tikai ar partijas gādību, realizējas dzīvē. No Berlīnes sienas, gluži kā no Akropolis, par klusino jau tiek nesti mājās ķieģeļi, kuri no celtniecības materiāla ir pārtapuši par suvenīriem. Dienvidāfrikas Republikas nēģeriem atļauts apmeklēt balto peldvietas. Padomju Latvijas studentiem atļauts ceļot arī uz Rietumiem. Vispār interesanti. Nu, tad lūkosim, kam jānotiek tālāk.

JURIS R.,
LVK TMZF Nac. t. IV. kurss

Y люблю позднюю осень. Не потому, что скоро зима и Новый год. Потому, что можно прижаться носом к окну и смотреть, как идет дождь.

Люблю ходить в мокрых кроссовках, не перепрыгивая через лужи. Люблю спрятать нос в мокрый воротник куртки. Люблю греть мокрые холодные руки в мокрых и холодных карманах. Люблю устраивать себе маленький праздник, садиться в такси и уматы вать в аэропорт пить кофе. Еще люблю наш факультетский кафеюшник. Не потому, что там здорово. Потому, что время от времени там можно встретить своих однокурсников. Второго такого места нет.

Не люблю сидеть на лекциях и наблюдать за пассажирами, выпрыгивающими из московского или питерского поезда. А может, и люблю.

Ненавижу, когда говорят, что все русские — тулицы и сволочи. Раньше я спорила и доказывала обратное. Теперь — разворачиваюсь и ухожу. Если прорвалось нечаянно — пусть вытирают слова. Если прорвалось то, что хотело прорваться, — мое место не здесь.

А еще я не верю в большое счастье. В большое и сразу на всех. Даже если оно и есть, оно состоит из многих-многих маленьких счастлих каждого отдельного человека.

Кто-то залезает на табуретку, чтоб его дальше видели и слышали, и орет: «Мне наплевать на свое маленькое. Я — за большое для всех. Мне необходимы... я требую: первое... второе... десятое... сотое...»

А мне, эгонстке, для счастья нужны лишь три вещи: любимый человек, любимая работа и сухие белые носочки. Если не все три, то хоть одно из них.

А вообще, жизнь очень похожа на зиму. Чем дальше от людей — тем больше чистоты и покоя. Чем ближе к дорогам, к движению, к людям — тем больше грязи.

Илона АЛЯБИНА,
III курс, отд. журналистики.

Redaktors AIVARS JANSONS

Iespēstis Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības RA «Poligrāfists» 4. cehā, 226700, Rīga, Akas ielā 5/7. Tirāža 1500 eks., augstspiede. Redakci ja address: pasta indekss 226098, Raiņa bulv. 19, 121. ist., 3. stāvā, tālr. 222944. «Университетс Авизе» («Университетская газета»), издание Латвийского ордена Трудового Красного Знамени государственного университета им. П. Стучки. На латышском и русском языках. Адрес редакции: 226098, г. Рига, бульв. Райниса, 19, 3 этаж, комната 121. Телефон 222944. A-1096 ЯТ 05098